

KARIN PETERS

Waar liefde is,
blijft hoop

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Ze had alles goed voorbereid, hoewel ze slechts enkele weken de tijd had gehad. Haar koffers waren gepakt, haar nieuwe adres droeg ze bij zich. Niemand wist waar ze heen ging. Haar dochter Mirte van vier jaar had ze alleen verteld dat ze voor enkele dagen weggingen.

Haar auto stond in de garage en was binnendoor te bereiken. Niemand had haar de wagen zien inpakken. Het huis, met alles wat er in stond, zou vanaf morgen worden bewoond door haar zus Cindy. Zij was de enige die wist van haar vertrek, maar ook zij wist niet waarheen. Dat was veiliger.

‘Je bent te bang, Lynette, veel te bang,’ had ze gezegd. Maar zij wist niet alles wat er gebeurd was. En daarbij was haar vriend Lex bij de politie. Dat moest wel een veilig gevoel geven. Trouwens, Cindy was niet bedreigd. Zij stond hier in feite buiten.

Op haar werk bij het Medisch Adviesbureau had Lynette evenmin gezegd dat ze voor lan-

gere tijd wegging. Alleen dat ze enkele dagen vrij nam. Ze had haar baan dus niet opgezegd. Later zou ze wel een brief schrijven, had ze bedacht.

Zo kwam de laatste dag. Die avond zou ze vertrekken. Mirte was gewoon naar school. Cindy was inmiddels gekomen en zou blijven tot ze vertrok. De volgende dag zou ze met Lex in het huis trekken. Het was voor Cindy een hele vooruitgang, gezien de flat waar ze nu woonde.

Toch had Cindy haar twijfels of haar zus hier verstandig aan deed. ‘Weet je het echt heel zeker, Lynette,’ vroeg ze voor de zoveelste keer. Haar zus knikte. Haar sprekende bruine ogen waren ernstig. Het contrast met het blonde haar was opvallend. Ze zou echt mooi zijn als ze eens wat meer aan zichzelf deed, dacht Cindy, niet voor de eerste keer. Het litteken op haar wang zag je alleen als je erop gewezen werd. Het litteken op haar rug was erger en zou nooit helemaal wegtrekken. ‘En dan hebben we het nog niet over de littekens op mijn ziel,’ spotte Lynette soms. Maar die zouden hopelijk ook verdwijnen nu ze een heel ander leven begon, dacht haar zus.

‘In elk geval houd ik mijn flat nog enkele

maanden aan,' zei Cindy nu. 'Stel je voor dat je niet kunt wennen, daar waar je nu heen gaat. Of Mirte... Zou je mij toch niet vertellen wat je gaat doen?'

'Dat zou ik heel graag willen,' zei haar zus langzaam. 'Maar we weten beiden dat hij hier binnen een week voor de deur staat. Op zoek naar mij.'

'Nou en? Denk je dat ik zo stom zou zijn hem je adres te geven.'

'Nee, dat denk ik niet. Maar toch is het veiliger als je voorlopig van niets weet.'

'Hoe weet ik dan of het goed met je gaat. En met Mirte?' vroeg Cindy, die dol was op haar nichtje.

'Ik zal je bellen,' beloofde Lynette. 'En je kunt mij bellen. Ik zal je mijn nieuwe nummer geven. Maar...'

'Vertel het aan niemand,' vulde Cindy aan.

'Ook niet aan Lex.'

'Ook niet aan Lex. Maar hij weet wel dat je voor enige tijd weggaat. Ik heb hem verteld dat je bij een vriendin in het buitenland gaat logeren. Hoewel ik het vreselijk vind tegen hem te liegen. Hij is niet gek. Hij weet ook dat Sander binnenkort vrijkomt.'

De naam was gevallen maar Lynette zei

niets. Ze had het gevoel dat als ze over hem praatte, hij dan dichterbij kwam. Té dichtbij.

Nadat Lynette haar dochter uit school had gehaald, vertelde ze het kind dat ze zouden vertrekken voor een lange vakantie. 'Maar we komen toch wel terug?' vroeg Mirte veront-rust.

'Ik heb een heleboel speelgoed voor je inge-pakt,' zei Lynette zonder op haar vraag in te gaan.

Mirte verdween naar haar kamer. 'Het is maar de vraag of zij dat allemaal gaat pikken,' zei Cindy. 'Je wilt toch niet dat het kind dood-ongelukkig is.'

'Met een moeder die van angst nauwelijks buiten de deur durft te komen, is ze ook niet gelukkig,' antwoordde Lynette. Haar zus zweeg. Lynette was vastbesloten. Het had geen zin haar onzeker te maken.

Even later kwam Mirte verontwaardigd naar beneden rennen. 'Je hebt bijna alles weg-gehaald,' zei ze verontwaardigd tegen haar moeder.

'Het is niet weg, het is ingepakt,' verbeter-de Lynette.

De grote bruine ogen van haar dochter keken haar verwijtend aan. 'Ik wil Puppy en

Pardoes in de auto.'

Lynette dacht even na. Het zou toch niet zo zijn dat ze alles weer moest leeghalen? Dan herinnerde ze zich dat ze Mirtes knuffels in de tas voor de overnachting had gestopt.

'Je krijgt ze straks. We drinken eerst nog een kopje thee.'

'Waarom ga jij niet mee?' vroeg Mirte aan Cindy.

'Ik blijf op jullie huis passen. En ik kom je vast eens opzoeken,' antwoordde deze met een snelle blik naar haar zus. Die reageerde echter niet.

Wat later namen ze afscheid, waarbij ze beiden hun tranen verbeten. Ze wisten dat deze scheiding weleens lang kon gaan duren.

Lynette installeerde haar dochter met haar knuffels en nog wat speeltjes op de achterbank. Cindy keek hen in de deuropening na. 'Ik wil niet weg,' mopperde Mirte op de achterbank.

'We gaan het samen heel leuk hebben,' beloofde haar moeder met meer zekerheid dan ze voelde. Lynette had het idee, waar ze nu naartoe ging dat daar het woord 'leuk' allang in onbruik was geraakt. Maar erger dan het een halfjaar geleden was geweest, kon het niet

worden.

Ze zette een zacht muziekje op en probeerde zich te ontspannen. Ze had een lange reis voor de boeg. Het eerste stuk was bekend voor haar en onvermijdelijk schoten haar gedachten alle kanten uit. Ze dacht eraan hoe ze Sander had ontmoet. Hij was dj in een bar waar hoofdzakelijk jongeren kwamen. Hij was vrolijk, maakte grapjes en zij met haar wat serieuze aard, viel als een blok voor hem. Ze was toen net tweeëntwintig en had wel vriendjes gehad, maar nooit een vaste relatie. Sander vond dat ongeloofelijk en ze had toen al moeten begrijpen dat hij een geboren versierder was. Later had hij haar verteld dat hij op zijn zestiende al met zijn eerste meisje naar bed was geweest. Ze maakte zich daar echter niet al te druk om. Hij koos nu voor haar en ze gingen samenwonen. Ze was natuurlijk wel erg naïef geweest, zich niet af te vragen hoe Sander altijd over voldoende geld beschikte.

Geld om uit te gaan, voor etentjes in chique restaurants en voor dure kleding voor hen beiden. En toen was ze zwanger. Toen ze het hem, enigszins gespannen, vertelde, ze hadden het er nooit over gehad, schoot hij in een onbedaarlijke lachbui. Ze wist niet wat dat bete-

kende, maar ze vond het niet prettig. ‘Wat is er zo grappig aan?’ vroeg ze ten slotte.

‘Het idee dat ik op mijn vierentwintigste vader ga worden, werkt op mijn lachspieren. Ik neem aan dat je het kind wilt houden.’

Ze keek hem aan en op dat moment ontstond de eerste barst in haar verliefdheid. ‘Wat dacht je anders?’ vroeg ze koel.

‘Weet je zeker dat het van mij is?’ Bij deze vraag verscheen het volgende barstje. Ze antwoordde hier niet op en hij knikte. ‘Natuurlijk. Je bent zo serieus.’

‘Denk je dat ik, nu ik jou heb, iets met iemand anders zou beginnen,’ vroeg ze verbijsterd.

‘Om te beginnen heb je mij niet echt. En ik moet je toch zeggen dat ik zelf niet zo trouw ben. Maar goed, tot nu toe vind ik jou nog steeds de leukste. Maar ik wil wel iets met je afspreken. Het is jouw kind en ik ga me hier niets voor ontszeggen.’

‘Je bedoelt, andere vrouwen?’

‘Dat zal ervan afhangen hoe jij er gaat uitzien. Ik moet zeggen, in mijn ogen zijn zwangere vrouwen niet echt aantrekkelijk. Maar misschien ben jij een uitzondering.’

Toen had ze geweten dat deze relatie niet

blijvend zou zijn, dacht Lynette nu.

Maar ze had gehoopt dat hij zou veranderen als het kind er eenmaal was. Dat was inderdaad zo, maar niet op de goede manier. Ze was erachter gekomen dat hij in drugs handelde. En dat hij bij middelbare scholen het spul verkocht. Toen ze daar iets van zei, had hij haar voor het eerst geslagen. En toch was ze nog bij hem gebleven. Tot hij een keer zijn brandende aansteker bij haar T-shirt hield. Hij had erbijstaan lachen toen ze in doodsangst haar shirt uittrok. Het was een flinke brandwond op haar rug, en toen hij zag hoeveel pijn ze had, zei hij dat het hem speet en hield natte handdoeken tegen de verbrande plek. Maar Lynette wist dat ze bij hem zou weggaan. Ze kon dit leven niet langer aan. Ze kon dit zeker haar dochter niet aandoen. Later begreep ze dat Sander zelf ook gebruikte.

Toen hij haar een keer met een mes te lijf ging en ze een flinke snee in haar wang opliep, was de toen bijna driejarige Mirte erbij. Het kind begon zo hard te gillen dat hij dreigde haar het zwijgen op te leggen. Lynette had het mes zelf gegrepen en hem er serieus mee bedreigd. Hij was toen de deur uitgegaan en zij had de politie gebeld. Ze had alles verteld, ook

van de drugs. Hij werd gearresteerd en kreeg bijna acht maanden gevangenisstraf. Ze had hem nog één keer gezien, waar hij haar toevoegde: 'Ik vergeef je dit nooit. Als ik vrij kom, dan krijg ik je te pakken, jou en je kind.'

Lynette had onmiddellijk geweten dat dit geen loze woorden waren. In zijn wereldje liet je zoiets niet over je kant gaan. Lynette had de eerste maanden van zijn gevangenisstraf een ongekennde rust ervaren. Maar nu kwam hij volgende week vrij. Ze had al die tijd geweten dat ze niet rustig zou gaan zitten afwachten.

Dat was de reden dat ze nu hier reed. Ze was inmiddels de Franse grens gepasseerd. Mirte was in slaap gevallen en ze besloot zo lang mogelijk door te rijden. Er waren overal hotels en ze was nog lang niet waar ze zijn moest. Het was inmiddels helemaal donker en ze moest haar aandacht bij de weg houden. Het was gelukkig niet druk.

Ze schrok zich wezenloos toen haar telefoon plotseling zijn melodietje liet horen. Maar ze realiseerde zich dat dit niemand anders kon zijn dan Cindy. 'Je laat me schrikken,' zei ze niettemin en dan paniekerig: 'Hij is toch niet al aan de deur geweest, wel?'

'Natuurlijk niet. Hij komt pas over een